

TANÚSÁGTÉTEL VÁSÁRI NAPOKON

Apgokban, ahol éltünk, negyven család lakott. Bár a helybeliek szegénységben éltek, azért megvoltak a saját örömeik. Mivel szegények voltak, nem álmodozhattak arról, hogy jó ételeket ehessenek, jó ruhákat hordhassanak vagy akár egy jó autót vezethessenek. Az egyetlen dolog, amit minden héten már előre vártak, a vásári nap volt, amelyre minden ötödik napon sor került. Vásári napokon odamentek körülnézni és megvásárolták a szükséges dolgokat. Még akkor is elmentek a piacra, ha semmire sem volt szükségük. Ha felkeresték a vásárt, gyakran találkoztak más településekről jövő emberekkel, és időnként új és érdekes dolgokat is láthattak az áruk között. Az eladók kiraktak pár zsák árpat, rizst vagy lisztet árulni, és a pénzből, amit kerestek, megvásárolták a szükséges dolgokat. Ezért voltak izgalomban a falubeliek, mikor elmentek a vásárba.

Apgok mellett, ahol laktunk, két vásár volt: a Mt.Byo-i és a Mt.Myo-i. A hónap minden ötödik és tizedik napján a Mt.Byo-i piac nyitott ki; a hónap minden egyes és hatos számú napján pedig a Mt. Myo-i piac. Mt.Byo és Mt.Myo körülbelül négy kilométerre feküdtek, ez jó távolság volt számunkra, hogy gyalog odamenjünk. Délután odamentünk, összegyűjtöttük az embereket és tanúságot tettünk nekik. Ketten mentünk a vásárba Yoo testvérrel, és kerestünk egy helyet, hogy himnuszokat énekeljünk. Az emberek körénk gyűltek, kíváncsian, hogy mit lehet látni. Egymás után gyülekeztek. Miután elénekeltünk pár dalt, egyikünk elmondta a bevezetőt, utána a másikunk az Igét hirdette. Mikor én tartottam a bevezetőt, Yoo testvér prédikált és fordítva. Így erőteljes hangon tudtuk hirdetni Isten Igéjét a piacon.

A Bibliaszemináriumok után, amiket tartottunk, emberekkel találkoztunk, hogy hirdessük az Evangéliumot és Jézusról beszéljünk. Evangelizáltunk is, boltról boltra járva mondtuk az embereknek: „Higgyetek Krisztusban”, és azoknak is hirdettük az örömhírt, akik vendéglőben üldögéltek, és a levesüket vagy a rizsüket ették.

A KERESZT JELENLÉTÉBEN ÉRZETT VIGASZ ÉS BOLDOGSÁG

Egy nap, mikor szokás szerint véget ért a Bibliaszemináriumunk, tanúságot tettünk azoknak, akikkel találkoztunk. Ezen az estén Yoo testvérrel elmentünk a fodrászüzletbe, szórolappal a kezünkben, és tanúságot tettünk az Evangéliumról. Ez hosszabb ideje az első

vásári nap volt, és sok ember felkereste a fodrászüzletet, hogy levágassa a haját. Mindig volt ott majdnem tíz ember, beleértve a várakozókat, azokat, akiknek vágták a hajukat és magát a fodrászt is. Yoo testvérrel benytöttünk az üzlethelyiség ajtaján, és besétáltunk. Az emberek szeme mind felénk fordult. Miközben átadtuk a szemináriumi szórólapokat, hívtuk őket, hogy higgyenek Krisztusban.

Amint a szórólapokat adogattam, egy pillanatra megláttam magamat a tükörben. Már több hónapja nem láttam így magamat, mivel az apgoki házunkban nem volt tükör. Megijedtem a tükörképemtől. A hajam hosszú volt, az arcom pedig minden színét elvesztette, sápadt és vékony volt. Azt gondoltam: „Vékony lett az arcom, és minden színét elvesztette.”

Eredetileg arra készültem, hogy erővel hirdetem majd az Evangéliumot, ám mikor megláttam a kinézetemet a tükörben, rájöttem, hogy az emberek biztosan azt gondolják, 'Krisztus hívői, hah! Valószínűleg még csak nem is esznek rendesen...!' Nem tudtam mit tenni, elvesztettem a belső erőmet. De nemcsak én, Yoo testvér élénksége is eltűnt. Egy szót sem tudtunk szólni, kimentünk a fodrászüzletből.

Csendben ballagtunk hazafelé, anélkül, hogy egyetlen szót szóltunk volna; mintha előre megígértük volna, hogy nem szólalunk meg. Kedvetlenebbek nem is lehettünk volna. Hónapok óta ez volt az első eset, hogy megláttuk, milyen vékonyak lettünk, és ez egyszerűen minden erőt kiszikkasztott belőlünk. Egyetlen szó nélkül követtük az Apgokba vezető széles utat. Azonban amint az út mentén mentünk, elkezdtünk egy himnuszt dűnnyögni.

“A kereszt, amely a Kálvárián áll, Krisztus szenvedésének jeleként áll...”

Amint ezt az éneket dűnnyögtük, elfelejtkeztünk róla, milyen éhesek vagyunk. Hazafelé tartva olyan hangosan énekeltük a himnuszt, hogy majdnem beleremegtek a hegyek.

“Az utolsó napig, mikor szellemben járok, szeretni fogom az Úr keresztjét. A napig, amikor elcserélem egy koronáért, ragaszkodom a kereszthez.”

Egy pillanattal korábban még lekötözte a szívünket az a tény, hogy sápadt lett az arcunk az éhezés következtében, de amint elkezdtük énekelni, a szívünk felemelkedett az önsajnálatból, és Krisztus keresztje töltötte be a helyét. Amint a szívünk bejutott a kereszt jelenlétebe, hálás lettem, és megerősödtem.

ISTEN, AKI BETÖLTÖTT BENNÜNKET

Az életünk, amit Apgokban éltünk, időnként nehéz és aggodalmakkal teli volt. Azonban Isten mindig megújította a szívünket, így nem kötötték azt le a nehéz helyzetek, amelyek körülvettek. Megakadályozta, hogy mélyen elmerüljek a problémákba, és lehetővé tette számomra, hogy mindegyikükről teljesen elfeledkezzem, azáltal, hogy Isten és az Ige bőségebe helyezett. Ezért az Apgokban töltött idő nem gyötrődés, hanem őszintén mondom, áldott időszak volt.

Egy nap éheztem, mert semmi élelem sem maradt, amit megehettem volna. Aznap reggel felkeltünk, imádkoztunk, és olvastuk a Bibliát. Eközben azt éreztem a szívemben, hogy 'ma Isten el fog látni élelemmel, hogy ehessek'. Éppen akkor Yoo testvér is kinyitotta a szemét az imádkozásból, és megszólított.

- Park testvér!

- Ó...igen!

- Úgy érzem, hogy Isten ma meg fogja tölteni a gyomrunkat valamilyen jó étellel. Isten ma el fog látni ennivalóval, úgyhogy csak együnk bőven.

- Ó rendben, együnk.

Amint Yoo testvérnek válaszoltam, azt gondoltam, 'Én is ezt éreztem; Yoo testvér biztos, hogy ugyanazt érezte, amit én. Hogy lehetnek ilyen hasonló gondolataink?' Ekkor biztos lettem benne, hogy Isten el fog látni minket aznap élelemmel.

Még fel sem kelt a nap, mikor valaki eljött hozzánk.

- Lelkész, itthon vagy?

Abban az időben Apgokban mindenki a vezetéknevünkön szólított minket, Yoo úrnak vagy Park úrnak, senki sem hívott minket lelkésznek. Bár egy kicsit zavartan, de kinyitottuk az ajtót. Egy fiatalember keresett minket.

- Miben segíthetek?

- Egy átellenben lévő településen lakom. Egy fiatalember a falunkból bevonult a hadseregbe, és sofőrként szolgált. Koporsóban hozták vissza, meghalt egy autóbalesetben.

Nem figyelt oda, és lehajtott egy szikláról. A település idősebb emberei szerint hagyomány, hogy annak a tetemét, aki a településen kívül halt meg, nem lehet visszahozni a faluba. Így nem tudtuk visszahozni a tetemet a településre, hanem letettük egy árnyékos fa alá. Mindegyikünk egész éjjel fenn volt, és őriztük a testet. Rendeztünk már temetéseket olyan emberek esetében, akik a településen hunytak el, de ez az első esetünk olyannal, aki a falun kívül halt meg. A falu idősebb emberei összegyűltek, hogy kitalálják, mit tegyünk, de ezen kívül nem sok egyebet tudtak tenni. Azonban egy fiatal előállt, és azt mondta, hogy 'Apgokban van két prédikátor, akik hisznek Krisztusban, és ha kifizetjük nekik a temetés díját, szépen el fogják temetni.' Így a helybeliek beleegyeztek, hogy eljöjjetek, és végrehajtsátok a temetést. Kérlek, gyertek el, és vezessétek nekünk a temetést.”

Hálás szívvel az Úr felé, követtük a fiatalembert a házig, ahol a gyász folyt. Átkelve egy hegygerincen hallottuk az asszony fájdalmas kiáltását, amely betöltötte a csendes vidéki falut. Amint elértük a települést, a felnőttek odajöttek hozzánk: “Köszönjük, hogy vettétek a fáradságot, hogy idejőjjetek.” És enni kínáltak minket, mielőtt elkezdtük a szertartást. Hosszú idő óta először ettünk marhahúslevest és rizst, amíg csak tele lettünk. Annyira hálásak voltunk. Utána megtartottuk a temetést. Először vezettünk temetést, de nem utasíthattuk vissza a szolgálatot, annyira bíztak bennünk, hogy el fogjuk végezni. Így azután egy több egymás utáni lépésből álló szolgálatra került sor. Miután elkészült a ravatal, a helyére raktuk a testet, és végül a koporsót leeresztették a sírba. Mi ketten prédikáltunk Yoo testvérrel, több szakaszban. Egész nap kiabáltunk, amint hirdettük az Igét, annyira, hogy berekedt a hangunk. Aznap addig ettünk, amíg majdnem kipukkadt a gyomrunk.

A világ szemével nézve az élet, amit Apgokban éltünk, tele volt bizonytalan körülményekkel, híján még egy kis nyugalomnak is. Egyetlen olyan külső körülmény sem volt, amely talán boldogságot, hálát vagy nyugalmat idézett volna elő. De Isten békességes szívvel és hittel látott el minket, és ezen keresztül tudtunk mindig békességben lenni. Ha visszagon-dolok az ennivaló és a másoktól való segítség hiányára, csoda volt az, ahogy Apgokban éltünk. Mindig Isten ruházott, etetett és vezetett minket számos különböző módon.

BIBLIATANULMÁNYOZÁS AHPSILBAN

Miután levezettük a temetést, nagyon megszerettek minket az emberek abban a faluban. Attól a naptól kezdve nemcsak evangelizáltunk ott, hanem egy bibliatanulmányozó csoportot is megalakítottunk a településen. Hetente egyszer délutánonként meglátogattunk minden házat a faluban, hogy tanúságot tegyünk, és hogy elmondjuk, hol kerül sor aznap este a bibliaórára. A fiatalembert, aki a temetés miatt felkeresett minket Byoung-Dae Cho-

nak hívták. Ő gyakran örömmel fogadott minket az otthonában és átengedte a szobáját a bibliaórákhoz.

Délután körbejártunk tanúságot tenni és üdvözölni a falubelieket, azonban mikor elérkezett a vacsora ideje, felmentünk a hegyekbe és imádkoztunk, hogy ne jelentsünk terhet másoknak. Miután a falubeliek befejezték az étkezést, visszatértünk és felkerestük őket az otthonukban. Az egész család körénk gyűlt akkortájt, így kinyithattuk a Bibliát, és meg tudtuk osztani Krisztus örömhírét, szavait és a keresztest, egészen késő estig.

Az Ige után elénekeltünk egy himnuszot, imádkoztunk, azután visszatértünk az otthonunkba. A falubeli fiatalok gyakran kértek, hogy töltsük ott az éjszakát, mivel nagyon sűrű volt az erdő, és tele volt vadállatokkal. Azonban biztosítottuk őket, hogy jó dolgunk lesz, mert Isten megvéd minket, és elindultunk haza. A fiatalok elkísértek minket a hegygerincig, utána pedig énekeltünk és örömmel teli hangulatban beszélgettünk egymással hazafelé menet.

Attól kezdve Isten kegyelméből Apgokban megindult a Biblia tanulmányozása. Volt Apgokban egy Saetuh nevű hely, ahol a Paek vezetéknévű emberek laktak. A Cho vezetéknévű emberek pedig a másik helységben laktak együtt. A Cho-k sokkal szívesebben fogadtak minket, mint a Paek-ok, így természetesen gyakrabban jártunk hirdetni az evangéliumot a Cho-k településére. Sokan voltak közöttük, akik hallották az Igét, amelyeket megosztottunk velük, és üdvösséget kaptak. Összegyűjtöttük a falu tizenöt-tizenhat éves korú fiataljait is, tanítottunk nekik himnuszokat, és tanítottuk őket az Igére is. Néha, mikor felmentünk a hegyekbe, egész úton visszhangzott a fülünkbe a mezőn és a faluban éneklő gyerekek hangja. Nagy örömet és boldogságot okozott nekünk, mikor hallottuk a gyerekek éneklését. Nagyon közel kerültünk a falubeliekhez, és ők időnként hoztak ennivalót nekünk.

Az Apgokban töltött idő egyúttal egy lehetőség volt számunkra, hogy mélyen megismerjük Istent. Boldogságot nyertünk az Igében. Más tekintetben pedig láthattuk az embereket megváltozni, és üdvösséget kapni. Ezért voltunk képesek boldog szívvel élni Apgokban.

Még most, ennyi idő után is elevenek az emlékek, mikor visszatérek arra a helyre. Isten, aki segített nekem, Ő, aki etetett engem, aki megvédett engem, aki folyamatosan úgy vezetett engem, hogy hálás szívem legyen, aki mindig adott nekem Igét, prédikálni akárki előtt – kimondhatatlan hála tölt el, ha Rá gondolok. Amit tehetek, csak annyi, hogy megköszönöm Neki.

